

дожалѣ за него. Той бѣше пламналъ като жарь отъ срамъ за баща си. Но преди да успѣя да изведа мама, той изведнажъ пристѣпи смѣло къмъ нея и рече:

— Стрино, ти не знаешъ. Не е татко. Азъ откраднахъ колана и го дадохъ на татко, а го излъгахъ, че съмъ го намѣрилъ.

Майка ми го погледна като втрещена. Тя отвори уста да каже, че не му вѣрва

и че той лъже, но любовта на малкия рошоглавецъ къмъ баща му я трогна, тя замлъкна и излъзе, а следъ нея и азъ.

— Славно момче, — каза баща ми, когато му разказахме всичко.

Отъ тогава кражбитѣ въ къщи престанаха. Мама ми позволи да играя съ Илчо и скоро съ него станахме нераздѣлни другари

Емилъ Кораловъ

ГОРСКАТА ПОЛЯНА

Тъй е мила и приветна
горската поляна,
сякашъ съ черга пѣстроцвѣтна
цѣла е послана.

Гороцвѣтъ и карамфили,
синички звънчета,
здравецъ, маргаритки мили
съ златнички очета.

Незабравки, перуника,
росенъ и тинтява,
всѣко цвѣтенце ме вика,
вика и пленява.

И съсъ радостъ се навеждамъ,
милвамъ ги съ привети...
И неволно, азъ поглеждамъ
въвъ ржцетѣ си — букети...

Трайко Симеоновъ

